

Princip, og jeg troer heller ikke, at det var muligt at gjøre det gjældende; thi, naar Lehnrettigheder til en Besiddelse, det være sig nu et Fyrstendømme eller en anden Besiddelse, ophæves, saa ophæves de til Fordeel ikke blot for den siebliffelige Besidder, men ophæves til Fordeel for alle, som have en velbegrunnet Arveret dertil, og, dersom man kunde antage det Modsatte, vilde alle tydske Stater være blevne arveløse i 1806; thi de vare alle Lehntagere af det tydske Rige. Men der var en Arveret, som blot skulde erkjendes ved Forlehnningen; dette var en Form, en Form, som deels skaffede det keiserlige Cancellie nogle Gebyrer og deels var forbunden med en vis Overhoi- hed for ham over disse forffjellige Stater, en Overhoi- hed, som i ældre Tid havde været betydelig, men efterhaanden var indsvunden. Det kunde altsaa ikke sættes igjennem. Jeg kan dog ikke tilbageholde den Mening, at, dersom man i en ældre Periode havde knyttet Underhandlinger om en saadan Arvefølge, der kunde holde hele Staten sammen, hvis Kong Frederik den Tredies mandlige Stamme uddøde, ved Vedligeholdelsen af det Dynastie, som var den regjerende Konge nærmest, kunde det maaffee for lang Tid siden være lykkedes at bringe Noget istand, der vilde have frelst Staten for adskillige Ulykker, som senere ere indtrufne. Det er altsaa, som sagt, erkjendt, at der i den ældre Tid har været en agnatiff Succession, og den Mening, at den skulde være ophævet i 1806, kan man neppe finde rigtig. Hvad nu imidlertid alle de agnatiff Arverettigheder angaaer, som kunde tilfalde den saakaldte yngre kongelige Linie eller den sønderborgske Linie, der iøvrigt var nærmere til at arve Holsteen end Rusland, da ere de jo ophævede ved de hertilhørende Personers Forhold og ved den Beslutning, som er tagen

af Stormagterne, saa at vi ikke behøve at beskymre os videre derom. Derved har rigtig- nok de russiske Prætenstøner faaet en Vægt, de ellers ikke kunde have, men som dog Reise- ren af Rusland synes at ville bruge med megen Moderation. Der er Nogle, som mene, at Rusland skulde ved de Dverenskømster, det indgik i 1767 og 1773, provisorisk i 1767 ved Catharina den Anden som Formynderesse for Storfyrst Boul, og endeligt 1773 ved selve Storfyrsten, som nu var blevet myndig, have indrømmet, at den russiske Arvefølge udelukkedes. Jeg skal blot derved gjøre den Bemærkning, at de udtrykkelig lyde paa, at Arverettigheden til Holsteen overdrages til Kong Christian den Syvende og hans Broder, den dalevende Arveprinds Frederik, og deres mandlige Afkom, medens det derimod erklæres med Hensyn til Arverettigheden til Slesvig, at den afstaaes til Kongen af Danmark og hans Thronarvinger. Det vil altsaa være vanskeligt, heraf at ulede nogen Overdragelse ogsaa til den kvindelige Linie. Man har vel anført adskillige Grunde, hvorfor Arverettigheden ogsaa skulde gaae over til den kvindelige Linie; man har saaledes sagt, at Aarsagen, hvorfor den kun blev overdragen til disse mandlige Arvinger, var den, at, paa Grund af Lehnforfatningen, kunde Andre end mandlige Desenden- ter ikke faae Lehnbesiddelse. Men det er ikke blot Lehnsherrens Ret, som stod i veien, men ogsaa Lehnarvingernes Ret.

Rettelser.

Nr. 28, Sp. 436, L. 3 f. n.: „Bødtagen“, las: „Bødtagne“.